

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Quòd Jesus Christus semper fuerit sola vera lux mundi, à creatione
usque ad finem sæculi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Unde quidam me obruens impatientia eripuit mihi residuum somni mei: tantum enim habebam, unde inquietarer, & parum nimis, unde caperem somnum, quo indigebam. Relicto igitur strato perrexi ad vos, nescio, an conquesturus de molestia, quâ me affecistis, dum meam mihi interurbâstis quietem; an grates acturus de voluptate, quam attulistis mihi, excitando in me tam jucundas & festivas imaginationes, quas profectò absque vobis non habuissem. Accipite id, prout placuerit vobis. Sufficit, me venisse ad vos, tanquam ad meum oraculum: Deest mihi aliquid ad quietandum meum animum circa hæc omnia, & nescio adhuc, quidnam sit illud.

Suaviter admodum respondit illi Ecclesiasticus. A quo id animo accipio lubens, gratesque refero tibi: Non contentus es, auscultasse me totâ nocte dicentem ad te; summo adhuc accedis & ades diluculo, quali; me

quòque audire velis dicentem totâ die. Sed non sum ego, qui locutus sum tibi hæc nocte. Non absimilis es puero Samueli. Deus vocabat illum & loquebatur ip-
Quando Deus nobis loquitur in secretis ipsi respondendum est
 si, dum dormiebat in templo, & ipse accessit summum Sacerdotem Heli, quasi vocatus fuisset ab ipso. Non, mi fili, respondit bonus senex: Non ego locutus sum tibi, nec vocavi te; non mea, sed alterius hæc vox est, revertere & dormi; Quod si iterum loquatur, responde: *Loquere Domine, quia audit servus tuus.* Deus est, Onesime, qui locutus est tibi in somno tuo; & tu venis, ut consulas hominem; Deus est, & non ego, a quo expostulare te oportet declarationem dubiorum tuorum.

Non intelligo mysterium hoc, respondit Onesimus: Non assuetus sum loqui Deo; loquere mihi tu ipse, & circa plurima, quæ meum turbant & infestant animum, mihi præbe explanationem. Inprimis dic mihi, an verum sit.

ARGUMENTUM.

Quòd Iesus Christus semper fuerit sola vera lux mundi, à creatione usque ad finem seculi?

ARTICULUS I.

NON considerandum tibi est, respondet Ecclesiasticus, nisi id, quod sanctus Joannes tibi

dicit in principio sui Evangelii de Iesu Christo: *Erat lux vera, qua illuminat omnem hominem venientem in mundum.*

Joan. I.

venientem in mundum

Jesus Christus
est vera lux
illuminans
omnem ho-
minem veni-
entem in
hunc mun-
dum.

Non stat per
solem, quod
ab omnibus
non videatur.

venientem in hunc mundum. Dicit
omnem hominem, nullum pro-
fus excipiendo, ad insinuandum
nobis, quod omnes homines ab
Adam, non habuerint unquam
veram aliquam lucem, nisi il-
lam, quam acceperunt à magno
hoc sole æternitatis. Probè no-
vi, non omnes recepisse ipsius
lumen, eòquod omnes non co-
gnoverint ipsum. Verùm an
hoc per ipsum stat? an in mora
est ipse? Sicut non stat per so-
lem, quod omnes creaturæ non
aspiciant ipsius lumen; quòdque
licèt cæcos reperire sit in mun-
do; licèt illi, qui oculos habent,
sæpè claudant ipsos, ac volun-
tarias sibi concilient tenebras;
licèt pleræque creaturæ corpo-
rales careant oculis ad viden-
dum; licèt tandem non aspiciat-
ur sol à centesimâ creaturarum
parte: non desinat tamen ve-
rum esse, quod ipse solus sit fons
inexhaustus omnis lucis sensibi-
lis, quod illam torrentis in mo-
rem diffundat ubique, quod-
que, quidquid est umquam &
usquam, illuminet.

Sic, licèt verum sit, pleròsque
homines non recepisse verum
lumen à Jesu Christo, quod in-
cessanter ubivis effudit terra-
rum, ubivis gentium; licèt plu-
res reperiantur cæci ex propriâ
suâ malitiâ, & alii *excavari se pã-
tiantur à Deo hujus sæculi*, licèt di-
cit S. Paulus, & innumeri clau-

fos habeant oculos lumini veri-
tatis, ut illos errorum gentilium
aperiant tenebris, se trahi per-
mittentes à Patre mendacii in
idololatriæ superstitionem; licèt
verum sit, unico verbo, quòd
lumen Jesu Christi non videatur
à millesimâ hominum parte;
cùm ipse non sit, qui lumen
suum ipsorum subtrahat oculis,
sed ipsi suos oculos ipsius sub-
trahant lumini; non desinat ve-
rum esse, quod ipse vera sit lux,
quæ illuminat omnem hominem
venientem in hunc mundum.
Væ illi, qui oculos non habue-
rit apertos ad illam aspicien-
dam.

Verùm ipse in mundo non
erat à principio mundi, replicat
Onesimus, eòquod natus sit in
medio temporum. Oportet er-
gò saltem illos, qui præcesserunt
ipsum, privatos fuisse ipsius lu-
mine; siquidem cùm ipse fons
sit & origo omnis veri luminis,
hoc esse non potuit ante ipsum
in mundo, alias necessario effe-
ctus fuisset ante suam causam;
& hoc tam absolute est impos-
sibile, ut Deus ipse id efficere
non posset. Quis dixit tibi, re-
ponit Ecclesiasticus, ipsum non
fuisse in mundo à principio mun-
di? Dico tibi quid amplius, ex-
titisse ipsum ante mundi crea-
tionem. Nonne ipse est Ver-
bum æternum? Nonne ipse est,
qui extraxit mundum è nihilo?

Ssss

Nun-

2. Cor. 4.
v. 4.

Nunquam mundus esse potuit absque ipso; tamque verum est, ipsum esse virtutem omnipotentem Patris, creantem omnem hominem venientem in hunc mundum, quam verum est, ipsum esse lucem veram, illuminantem omnem hominem venientem in hunc mundum.

Verum est, ipsum non apparuisse oculis mundi, absconditum sub velamine carnis humanæ, nisi in medio temporum; semper tamen insonuit auribus, indutus voce humanâ in ore Patrum, Patriarcharum & Prophetarum, sicut sanctus Apostolus Paulus verbis expressis scribit:

Hebr. I.

Jesus Christus loquebatur per os Prophetarum ante incarnationem.

Multifariam multisque modis, olim Deus loquens Patribus in Prophetis. Ipse locutus est à principio per os Adami, utens ipsius voce, ad instruendum ipsius filios circa veritates æternas, quas credere debebant, ut salvarentur; & si filii semper recipere & conservare voluissent verum lumen Verbi æterni, quod receperant ex ore Patrum suorum, idque suis consignare successoribus; Jesus Christus semper fuisset verum lumen, quod reipsâ illuminasset omnem hominem venientem in hunc mundum, & nunquam deflexisset aliquis in tenebras erroris & paganæ infidelitatis. Sed eandem facilitatem, quam demonstrarunt Protoparentes nostri, præbendo aures

Principi, tenebrarum se seducenti, successu temporum exhibuerunt ipsorum filii, & adhuc majorem, permittendo se decipi, ac seduci à dæmonibus; & claudentes maximâ ex parte oculos vero lumini, ferè omnes infelicitè circumfusi & involuti sunt tenebris. Sed an arguendus sit sol, si quasi omnes homines obfirmantes ipsi oculos, privati vivant cæcorum in morem ipsius lumine?

Merebantur omnes eodem privari: nihilominus Deus, qui non obliviscitur miserationum suarum in medio iræ suæ, conservavit semper splendorem & verum lumen veritatis in parvo & tenui populo, quem elegit velut charam portionem suam, constituens ipsum depositarium veræ religionis in mundo superstitis, ipsique semper suppeditans Prophetas & pastores, conservantes ipsum in perseverantiâ suæ fidei, quamvis non cognoverit ingentem, quem possidebat, thesaurum ex integro: eò quod non haberet omnia nisi in figuris & promissionibus. Figuræ abscondebant ipsi veritatem, & promissiones clarè ostendebant illis, quod non possiderent adhuc felicitatem summam, quæ suam constituere & perficere debebat beatitudinem. Verum an non erat nisi parvus hic numerus hominum, qui cogno-

Quare Deus conservaverit lumen veritatis in natione Judæorum,

cognoscebant Deum? Interrogat Onesimus: Non erant ipsi nisi pugillus hominum, in comparatione cum mundi residuo: Deus nonne est Deus nationum infidelium tam bene quam Judæorum? Nonne est Creator & Pater omnium? Ut quid ergo hos in suis relinquit miseris! Jesus Christus nonne Salvator esse voluit omnium? Ecce ergo ille, cum vera sit lux illuminans omnem hominem venientem in hunc mundum, cum non cessaverit divinum suum effundere lumen à creatione mundi; cur conferre illis non voluit gratiam, ut illuminaret eos, sicut alios? Ah! nonne hoc fecit, respondit Ecclesiasticus.

Ipsemet erat, Verbum æternum erat, Jesus Christus erat in persona Moysis, loquens fidelibus per os ipsius, & infidelibus per ipsius manus. Instruebat populum suum loquendo ipsi: instruebat infideles exhibendo ipsis prodigia tam stupenda, ut replerent totum universum admiratione, cum impossibile esset ignorari illa ab aliqua mundi parte. Siquidem sanctus Paulus affirmat nobis, Prophetiam, id est, prædicationem veritatis, datam esse fidelibus, qui credunt verbo Dei, & non infidelibus, qui non credunt illi; quodque signa vel miracula ex adverso data sint infidelibus, qui

necessario convinci debeant per tam manifestos Omnipotentis Dei effectus, & non fidelibus, qui iis non indigent, eòquod totam suam fidem debeant veritati Verbi divini.

Nonne ergo hæc efficax admodum prædicationis fuit, facta à Jesu Christo cunctis nationibus infidelibus, replentibus universum terrarum orbem? Nonne magna erat abundantia gratiarum evidentissimarum, quas exhibebat ipsis, quando eximia hæc per manus Moysis patrabat miracula, qui alio non utebatur instrumento, nisi virgâ, quam manu gerebat, ut faceret obtemperare sibi mare & terram, cælos & astra, elementa & universam naturam. Moyses erat ratione quâdam Jesu Christo ante Incarnationem suam, id, quod ipsi fuerat Humanitas sua sancta post Incarnationem, nempe instrumentum omnium miraculorum suorum; & virga in manu Moysis representabat Crucem ipsius. Non igitur Moyses erat, qui operabatur omnia hæc miracula; sed erat Jesus Christus absconditus sub formâ Moysis, qui flagellabat Pharaonem omnibus his plagis Ægypti, quæ terrore percellerant ipsum, & totum populum ipsius. Non erat Moyses nec virtus virgæ ipsius, quæ dividebat mare ru-

e. Deut.
rvave.
ocu re.
in na-
judzo.

Quomodo
Jesus Christus
non cessaverit
illuminare om-
nes nationes
infideles
per magna
miracula, quæ
patrabat inter
Judæos.

I. Cor. 14.

brum bifariam, ut securum ac liberum faceret transitum universo Israël populo, & deglutendum paulo post consignaret ipsi universum Pharaonis sese persequentem exercitum: sed erat Jesus Christus absconditus in Moyse, & potentia Crucis ipsius, quæ patrabat cuncta hæc ingentia prodigia.

Jesus Christus
dedit gratias
& lumina in-
fidelibus ante
incarnatio-
nem.

Quis dicat, fuisse unicum duntaxat hominem in toto orbe, qui ignorare potuerit veritatem horum miraculorum, quæ concernebant regnum integrum, & totum aliquem ingentem populum, insuper formidandum quemdam Regem cum toto exercitu suo mari sepultum ac summersum? Et quis diffitebitur hoc validam ac potentem fuisse prædicationem cunctis nationibus infidelibus, ad annuntian- dum ipsis potentiam Dei Israël, & suppeditandum ipsis convertendi se modum & medium? Sic Jesus Christus, qui per cuncta sæcula est sola vera lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, illuminabat fideles per verba legis suæ, & infideles per potentiam brachii sui; sic ubique suas effundebat & disper- tiebatur gratias. Interrogas, cur ergo omnes non sunt conversi? Non defuerunt illis nec gratiarum lumina, nec motiva effi- cacia, sed malitia ipsorum excœ-

cavit illos. Oportebat habuisse ipsos viscera duriora ære, & corda magis insensata marmore.

Jesus Christus erat, qui præ- sens fuit in Persona Prophetæ Elias, quando omnem adhibuit contentionem, ut converteret Regem Ahab & perfidam Jeza- bel, quando cuncta tentavit me- dia eximendi eos cunctis illu- sionibus diabolicis, quibus in- ducebantur à falsis suis Prophe- tis ad adorandum idolum Baal, & deserendum cultum solius veri Dei, quem colebat Israël; pervertebant ipsi universum po- pulum malo suo exemplo, & tyrannicâ suâ potestate, quam gerebant in eos, cogebantque ipsos ad sui imitationem, & exe- crandam idololatriæ superstitio- nem. Quid facere potuisset vir simplex, uti erat Elias, ut cohi- beret ipse solus hunc torrentem iniquitatis, quem deducebat Rex potens & propellebat integer & numerosus quidam populus? Sed ipsemet Jesus Christus erat, Verbum omnipotens Dei Patris sui, qui velatus sub simplici spe- cie Vatis sui, edomuit Reges & populos idololatrias, omnesque falsos Prophetas, & Infernum ipsum, faciens prodigia clariùs resonantia ipsis tonitruis, adeo- que per universum auscultata or- bem.

Dicite, nationes infideles, in- gentium horum prodigiorum splen-

3. Reg. 18.

splendores, nonne omnium vestros percussere & percussere oculos? Quem ex vobis latere potuit memorandæ hujus successus pugnae inter solum Prophetam Eliam, omnis auxilii humani destitutum genere, & quadringentos quinquaginta falsos Prophetas idoli Baal, munitos potentia Regis Achab, falso stimulos zelo indomitæ ac effroenis Reginae Jezabel, animatos præsentia numerosissimi applaudentis sibi populi. Amphitheatrum erat mons Carmelus, spectatores erant cælum & infernus, à quibus causa fuerat decidenda: agebatur de verâ, vel de falsâ religione, de adorando vero Deo, vel annihilando prorsus ipsius cultu, in populo ipsum unice adhuc agnoscente: Tentandum est experimentum tam evidens, tamque manifestum, ut nulli mortalium dubitare amplius de eo liceret. Vos, qui constituitis exercitum falsorum Prophetarum, existimato vestro Deo Baal offerte victimam, non apponentes ipsi ignem, à quo consumatur. Et ego, dicit Elias, offeram quoque victimam soli Deo vero Israël, quem adoro: non solum nullum mihi apponi desidero ignem; sed perfundite altare meum, victimam meam & ligna tantâ, quanta vobis placuerit, aquarum abundantia:

Qui descendere faciet ignem de cælo ad consumendum suum sacrificium, ipsius agnoscat Deus pro solo Deo vero.

Incipite falsi Prophetæ; pluri mi enim sunt vestrum: Exposcite ignem à Deo vestro Baal; certus sum, ipsi ignem non desse, sed è cælo non est hic ignis: ardet is in medio ignis infernalis; sic incassum omnino clamabitis; neque enim evocabit is ignem è cælo, sed potius vos secum aget præcipites in ignem inferni. Vociferantur universi à mane usque ad meridiem *Baal exaudi nos*, Baal exaudi Prophetas tuos; incidebant se cultris & lanceolis, donec perfunderentur sanguine, ut vel hujus aspectu commoveretur ad compassionem, at oburdescit ad preces eorum. Elias quinque vel sex verba accenso fervore plena emittit in cælos: Deus Israël, ostende hic nobis, te solum esse Deum verum; & ecce tibi ignis de cælo descendit, & devorat victimam, lignum altare, lapides, aquam & pulverem terræ, quod cum vidisset omnis populus, cecidit in faciem suam & ait: Dominus ipse est Deus, Dominus ipse est Deus: Tu solus es, quem adorare oportet. Offerte ergo illi mox sacrificium; dixit illis Elias; apprehendite & occidite ipsi Prophetas Baal, quos cum apprehendissent,

Ssss 3

dissent,

Prodigiosum
miraculum
Prophetæ
Eliæ, ad con-
fundendum
falsos Pro-
phetas Baal.

dissent, interfecit eos Elias, & ne unus quidem effugit eorum: Ite, ite omnes cum vestro Baal, æterna estote victima ignis infernalis.

Omnes nationes infideles ignorare non poterunt veritatem.

An forsan hoc erat opus, quod effugere potuit notitiam alicujus hominis in terra? Omnes nationes infideles, quibus cordi erat Deorum suorum religio, an ignorarunt infamem hanc & probrosam stragem famosi hujus Baal cui famulabantur Reges, qui innumeros sui numerabat adoratores & sacrificolas? Ah! quid dicere poterant ad hoc? Quomodo obserare sibi met oculos, ne clarè viderent, solum Deum verum esse, quem oporteat adorare? Nonne dicatis, Jesum Christum, qui operabatur omnia hæc prodigia in Propheta suo Eliâ, à quo repræsentabatur, elatâ prædicâsse voce per hoc cunctis infidelibus nationibus veritatem, ipsisque copiosissimas exhibuisse hoc prædicandi genere gratias? Et dubitabitis adhuc de veritate effati hujus Evangelici: Jesus Christus est vera lux, quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum?

Procul dubio, fatetur Onestimus, hoc satis superque demonstrat: si suum illuminavit populum per verba legis suæ, illuminavit quoque sufficienter reliquos homines per opera manuum suarum: abundè satis fuerant illuminati, si aperire voluissent oculos ad cognoscendam falsorum Deorum suorum vanitatem, & veritatem solius Dei omnipotentis omnia hæc operantis prodigia. Sed verum tamen semper est, ipsos non habuisse Prophetas, sicut habebant Judæi. Admiror Jesum Christum, qui vult salutem omnium, quique sanctificat homines per suam gratiam in veteri Testamento non minus, quam in novo, non misisse Prophetas Missionarios idololatriæ, sicut nunc mittit infidelibus populis, ad convertendum illos. Sed nonne misit Prophetam Jonam in Niniven, quæ infidelis erat civitas? Exemplum hoc misericordix Jesu Christi erga animas maximâ ignorantia veri Dei sepultos, videtur mihi admirabile: nescio an id unquam consideraveritis.

ARGU-